

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

EVREII ȘI ROMÂNII

PSD și PRM sfătuiți de evrei din USA și Israel pierd alegerile. E. Wiesel, marele preot cu premiul Nobel al cultului Holocaustului, îi inapoiază lui Iliescu cu poșta, cea mai mare decorație a românilor, gest care, ca și cartea lui Vladimir Tismăneanu, fiul unui ilegalist evreu, dăunează fracțiunii „albastre” de promoscovite. În schimb, președintele Traian Băsescu și alianța „portocalie” eliberată de balastul evreilor lui Petre Roman, recâștigă încrederea mulțimii în „dreptate și adevăr”. Concluzia că românii sunt antisemiți e nedreaptă, chiar dacă cele de mai sus ar proba o astfel de ipoteză. Confuzia și

convulsiile politice de la București sunt cauzate de capitularea necondiționată, de ocupația sovietică cu consilieri evrei și de dictatura ortodoxo-comunistă, care au mascat jumătate de secol orientarea politico-religioasă spre Moscova. În spatele Cortinei de Fier și a doctrinei marxiste, ortodoxia a distrus capetele de pod vestice din România, Moldova - Biserica Unită cu Roma, Romano-catolică și Templele protestante -, după care evreii, ambasadorul Silviu Brucan, rabinul Moses Rosen etc. au avut misiunea de a menține legătura cu apusul. Aici intervine duplicitatea moldo-valahă, care refuză să ia act de

OASPETELE LUNII AUGUST CLAUDIU BLEONT

incompatibilitatea dintre ortodocși și occidentali, de alianța ortodoxie-comunism, de rolul evreilor. Și. își fură singură căciula. Vizita

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen
(continuare în pag. a 2-a)

Colțul credinței strămoșești

A slăbit credința?

Apărent pare că este slăbită credința, dar nu până într-atât. Oamenii au zilnic obligații familiale, profesionale, sociale mai urgente și nu pot participa regulat la slujbele bisericești. Însă nu sunt puțini care să nu aibă un fior de înviore și să nu se închine când aud bătaia clopotelor, ca un strigăt de chemare a viilor, ca un plâns al morților, ca o putere care împrăștie în tot felul fulgerele. O mărturisesc șirurile nesfârșite de credincioși la marile hramuri în țara noastră, care, cu o adâncă nerăbdare, își așteaptă fericitul rând, ceasuri lungi, ca să se închine, să sărute Sfintele Moaște. Aceștia sunt toți credincioși tăcuți, anonimi și liberi. Într-o comunitate mare, sunt și oi albe și oi negre și o credință mai firavă și nimeni nu poate spune că e neprihănit.

Arhimandrit Arsenie PAPACIOC
Mănăstirea Sf. Maria - Techirghiol

Poezii citate

Cântec pentru Bârzava

Oprește-mi-te, timp! Nu regreta zăbava,
să-mi văd copilăria pe Bârzava:
- Codrii de coșuri, cu izvor de fier,
cu stupii roșii ce roiau pe cer;
cu nori de fum planând apăsător
și oameni negri în acest decor.

Cu ei crescui! Și la nămieț, nu rar
duceam mâncarea într-un alb ștergar
și până tata lua o-mbucătură
priveam la tot, uimit peste măsură.

În inimi jarul poate că s-a stins;
topită ești în vreme... eu sunt nins
Numai pe locul despre care-ți cânt
se ridică străzi ca din pământ:
furnale noi, și blocuri, și asfalt,
și noii stupi roind pe cerul-nalt.

Regreti tu, timp? Eu n-am ce să regret. -
Du-mi iar pe buze gravul clarinet
să-mi torn în versuri flacăra și slava
cum fac ai mei, cei dragi, de pe Bârzava.

Pavel BELLU
(Din vol. Elogiu simplității.
Editura pentru literatură, 1967)

DANTELE VECHI ALE NEAMULUI AROMÂN

Unde domnește demagogia orice
carne cu ochi poate deveni om mare.
Mihai Eminescu

„Acăra lui Adrian Păunescu”, omul care a falimentat toate gazetele pe unde a trecut după 1990 și care dacă n-ar fi mila PSD-ului și-ar falimenta și propriul nume, găzduiește în numărul din iunie a.c. o scrisoare-protest, semnată pe frunzele moarte ale vremii apuse - de niște bătrâni, mai mult sau mai puțin aromâni, dar netămăiați împotriva păcatului. Ei bine, ce credeți că vor aceste dantele vechi de pe izmenele neamului aromân? Păi în primul rând, vor să știe toată lumea că dâșii au luat la cunoștință de acțiunile unor autointitulați reprezentanți ai aromânilor din România care solicită pentru ei statutul de minoritate națională în țara noastră. Dacă ar fi să

lucrăm cu materialul clienților, atunci, ei mint și asta, pentru că cei autointitulați

reprezentanți ai neamului aromân, sunt în fapt, niște tineri intelectuali, aleși de Vasile TODI
(continuare în pag. a 8-a)

PATRIOTISMUL UNUI CETĂȚEAN DE PE TERRA

În păcate orice individ legat de sistemul pământ-lună, are o viață foarte scurtă și din ea, doar 30 de ani se pot numi

Născându-ne sănătoși și normali pe un alt colț din Terra, cei ce avem norocul să ne trezim la conștiința de sine, să învățăm o limbă de circulație mondială sau avem vreun talent ce-ar putea interesa omenirea, atunci am putea printr-un un gest patriotic - să facem ceva pozitiv, pentru această lume, dacă însă suntem contaminați de vreun patriotism local, cum ar fi român în opoziție să zicem cu ungurii, atunci s-a dus naibii și dramul de bine ce-am putea să-l mai facem. Tradițional ne-am putea risipi dramul de viață ce ni l-a dat Domnul spre slujirea nației în sânul căreia ne-am născut binecîntes asta în momentul în care noi ca indivizi am putea reprezenta ceva pentru propria nație. De aceea e important în pușinul timp ce-l avem la dispoziție, în fărâma asta de viață, să facem ceva util. De aceea, oamenii mai capabili se străduiesc să pună umărul la bunăstarea omenirii, cei mai modești

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XII
Nr. 8 (138)

AUGUST
GUSTAR

Revistă editată de Uniunea
Scriitorilor Macedo-Români

ADRESA INTERNET
<http://www.geocities.com/magazinmr>
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2005

EVREII ȘI ROMÂNII

(urmare din pag. 1)

papei Ioan Paul II la București și oferta generoasă a unui dialog sincer, deschis, cu Roma, e subminat în continuare de tehnocrați, care speră într-o integrare europeană „fără Dumnezeu”. În acest context proiectul scoaterii moldo-valahilor din groapa izolării ortodoxe și integrarea lor în Europa este în pericol de a reedita drama României Mari, care a mizat pe evrei și a refuzat refacerea unității creștine europene. Crescut în ambianța ideologică a României Mari iață ce remarcă feciorul de popă Emil Cioran. În contact cu noi românii totul a devenit frivol, până și evreii noștri, i-am sterilizat. I-am făcut să-și piardă geniul, mai ales geniul religios. Nu avem rabini miraculoși, nu avem hasidism. Scepticismul visceral al neamului nostru le-a fost fatal. Șederea printre noi le-a fost mai nefastă decât o asimilare. I-am făcut aproape la fel de superficiali ca noi; încă puțin, și i-am fi asimilat pe deplin.” Până și misiunea evreilor de a-i scoate în lume pe moldo-valahi e ambivalentă. Dacă unele acțiuni comune reușesc, pentru ortodocși este justificarea politicii lor cu dragomani evrei, sau, „merge și așa”. Dacă însă eșuează ca România Mare 1920-1940, sau tranziția 1990-2004, evreii sunt de vină. Antisemitismul la români e o formă a antioccidentalismului ortodox, care va fi depășit numai printr-o integrare religioasă cu Roma. În caz contrar, revine binecunoscutul Despot oriental și izolarea cu mizeria strămoșească și intermediari evrei. O luăm de la început: revoluție, tranziție, despot, revoluție ș.a.m.d.

DIN COLECȚIA VECHIE A BIBLIOTECII

- Desigur că nu tot ce zboară se mănâncă – probă evidentă – avionul
- Pe mulți oameni moartea îi lasă rece
- Omul ar putea să-și calce pe inimă, dacă aceasta ar fi la călcâi.
- Pe cine nu lași să moară, îl silești să trăiască.
- Omul dat pe brazdă e un fel de bou.
- Strânge bani albi pentru nopți negre.
- Dacă ai carte o duci la anticar.
- Spune-mi cu cine te aduni ca să-ți spun dacă știi să numeri.
- Ferească Dumnezeu de ceasul rău că și dacă-l întorci tot nu merge.

A.T.

PATRIOTISMUL UNUI CETĂȚEAN DE PE TERRA

(urmare din pag. 1)

vor face ce pot pentru țara lor, alții și mai modești, măcar pentru satul lor. Dacă ne pierdem viața într-o luptă fratricidă locală, atunci am trăit degeaba. Cât trăim trebuie să facem doar fapte bune, să gândim pozitiv și să nu ne risipim în eforturi sterile și mai ales în contradicții și conflicte inter-etnice. Dacă putem face acest lucru la nivel mondial, e foarte bine, dacă-l facem la nivel național e un fapt pozitiv, dar dacă nu se poate e bine să slujim măcar comunitatea locală.

Desigur că o asemenea atitudine ar putea fi categorisită ori patriotism local ori act de fidelitate. Dar mă gândesc cum ar putea fi categorisiți corect cei ce luptă în Cecenia contra rușilor, în Irak contra americanilor sau în Afganistan contra străinilor? Patrioți, eroi naționali sau teroriști? Cât privește pe cei ce luptă fără șanse contra unor arme sofisticate cum ar fi sărbii contra avioanelor invizibile ce le bombardează țara, ar putea fi numiți „nebuni inconștienți”. Dușmanul aruncă bomba cu uraniu sărciit sau cu napalm din avionul B₂ și cei de jos pot s-o prindă în brațe și culmea se

numea „războiul din Balcani”. Oare cine ar trebui să fie judecați de tribunalele internaționale?! Țările din Balcani participante pasive la „conflict” prin poluarea Dunării, a solului și aerului cu substanțe radioactive... că s-au dublat numărul de canceroși în vestul României, s-au uscat pomii, au fost afectate piscicultura, zootehnia și agricultura... cui ar trebui să ceară despăgubiri?! Sau poate asta e contribuția aliaților la binele lumii?!

Indiferent cum judecăm cei mulți și mărunți sunt victimele celor mari și tari! Ei nu se supun tribunalelor internaționale, ei nu votează reducerea poluării (deși contribuie la ea cu 50%), lor nu le pasă de oameni și omenire, de țări și țărișoare, de suferințe și bolnavi, de săraci și sărăcie. Ei au făcut ONU (unde au drept de veto) ca instrument formal tot în mâna lor. Ei au înființat Banca Mondială. Pentru ei. Folosesc și FMI Nouă ne rămâne să fim patrioți să luptăm contra nedreptății... ori să cântăm Balada Soldatului Universal Che Guevara scrisă de Elvis Presley?

“E ceva în neregulă în România”

Călin Popescu Tăriceanu
Prim Ministru

Fostul selecționar Anghel Iordănescu e departe de „preacuviosul” în care pozează

- Ultima achiziție, Monica Neacșu, este mai tânără cu 30 de ani!

Dacă ați putut crede că „tata Puiu”, care dădea bani pentru renovarea bisericilor, și „preacuviosul Anghel”, care pupa de zeci de ori iconițele, înaintea, în timpul și după meciurile „tricolorilor” este și în particular la fel de pur și nevinovat, înseamnă că puteți crede orice.

„Atac”, nr. 387

* * *

Presa a vuit, săptămâna trecută, de un interviu –pirat, pe care un reporter de la „Gazeta Sporturilor” i l-a luat, prin telefon, lui Gigi Becali. Interviul a fost difuzat (cu bip-urile de rigoare) de două posturi de radio, fiind publicat și de ziarul amintit. Dar cu ce scandal! Cu câte invective la adresa patronului echipei de fotbal Steaua! Ce s-a întâmplat în fond? Enervat, pe bună dreptate, de hărțuirea, sistematică, la care îl supune trustul de presă patronat de Dan Voiculescu (în special postul de televiziune Antena 1) don Gigi și-a vărsat năduful și l-a înjurat pe acesta, în lipsă, la telefonul respectiv, propunându-i în mai multe reprize să-i sugă ceva. Am stabilit, prin deducție logică și intuiție, că ar fi vorba de un fel de bomboană. Firește că noi cei de la „România Mare”, nu putem fi de acord cu trivialitățile. Dar atunci când vânez un om ca pe o fiară și îl scoți din mînți te poți aștepta la orice fel de reacție. În definitiv de ce s-a supărat fostul colonel de securitate Dan Voiculescu? Acceptând super-oferta lui Gigi el ar putea să scape de petele pe care le are pe față și pe gât. Mai mult decât atât – generos cum îl știe o lume întreagă – patronul Stelei s-a oferit să dea muie (cu aceeași bombonică desigur) tuturor lucrătorilor de la Antena 1, în frunte cu directorul Sorin Oancea și, bănuim, Alessandra Stoicescu, Lucian Măndruță, Gabriela Vrâncianu Firea și toate celelalte vedete indiferent de sex, vârstă, etnie, convingeri ideologice etc. Parcă îi și vedem pe aceștia făcând coadă la locația unde Gigel își ține academa. Iar el, cu țigărea de cireș în mână stîngă și cu mâna dreaptă mângâindu-i pe cap părintește, ar putea intra în cartea recordurilor. Oh numai de ar rezista! Dă-i putere tu, Mihai Viteazule! Și voi, legionari conduși spre biruință de Corneliu Zelea Codreanu! Totuși dacă această performanță ar fi transmisă, în direct și la oră de vîrf, de Antena 1, machidonul și-ar pune ambiția la încercare și ar da tot ce are mai bun în el, apelând și la rezervele de lichid seminal pe care și le-a făcut în adolescență datorită unei alimentații raționale provenită direct de la mama ei oia. Noi îl sfătuim pe președintele partidului Conservator să plece urechea (și gura) la propunerea idealistă pe care i-a făcut-o președintele partidului Noua Generație, să lase mofurile deoparte și să-și cunoască interesul... dar repede, până când Războinicul Luminii nu se răzgândește, fiindcă el mai și muncește, iar meciurile din Liga Campionilor bat la ușă. Este de la sine înțeles că orice analist politic l-ar vedea pe președintele PC sorbind înțelepciune de la președintele PNG (normal, el a fost „iluminat” de consilierul Dan Pavel!) va putea trage concluzia întemeiată, că cele două partide fac un schimb rodnic de experiență și, până la urmă, fuzionează prin absorbție (în sensul că Dan Voiculescu absoarbe tot, tot, și se linge pe bot!).

„România Mare”, nr. 784

* * *

„Acum a-l trata cu seriozitate pe domnul Voiculescu ar fi marea greșeală pe care aș putea s-o fac. Pur și simplu iau notă. Sunt atâtea despre care iau notă că se spun, dar nu simt nevoia să și răspund.”

Traian Bănescu
„Evenimentul zilei”, nr. 4177

* * *

După închiderea Corpului Gardienilor Publici, Timișoara a fost asaltată de cerșetori și hoți de buzunare, însă Primăria s-a trezit în imposibilitatea de a înființa o poliție comunitară deoarece condițiile de angajare erau mult prea „dure”: printre altele, candidaților li se cerea diploma de bacalaureat.

...mult așteptata Poliție Comunitară va fi înființată doar în luna noiembrie, pentru că edilii au decis să aștepte până ex-gardienii vor termina liceul.

„Bănățeanul”, nr. 218

DE VORBĂ CU CLAUDIU BLEONȚ

În teatrul românesc s-a adunat cu vremea atâta muncă înaltă și atâta frumusețe umană, încât cel ce pătrunde în el fără sentimentul rădăcinilor și al continuității, va cădea repede în erezie, impietate sau impostură.

Radu BELIGAN

Seriu despre Claudiu Bleonț în chiar luna nașterii sale. Matinal fiind, scriu despre el la ceasul la care gospodarii potrivește hamurile pe cai, adică, atunci când spinarea răsăritului se arcuiește peste Țara Banatului. Claudiu a crescut în limpezimea spiritului german. Asta o știe oricine are privilegiul de a-l vedea lucrând la repetiții. Ca să ajungă să poată îndepărta cearcănele de pe obrazul vieții muncește enorm și asta într-o țară în care cetățenii viețuiesc convinși că orice ocupație e bună, cu condiția să nu se transforme în muncă. Cunoscându-l de ceva vreme, fac mărturisire aici că mă leagă de el și curajul visului și lacrimile punctelor cardinale și brațul ispitei și dojana răsăritului și pânda și suișul.

Actor complex și complet, Claudiu Bleonț. Omul Claudiu – de parcă s-ar putea separa! – se adăpostește sub streășina copilăriei ori de câte ori lumea i se arată urâtă și parlamentară.

Claudiu este un artist care prin creațiile sale poate rezuma spiritual o întreagă epocă. Un om urșit de urșitoare să poată preschimba ceea ce este mort în lucru viu, și să comunice ființelor vii o mai mare intensitate și plenitudine a vieții.

– Bunule al meu prieten Claudiu, stăm de vorbă în vremea viețuirii noastre -

asezând de-a curmezișul veșniciei splendidă sintagmă nichitastănesciană - și te întreb, frate al meu incapabil să tai ghiocci cu barda, Claudiu Bleonț, Hamlet crede despre teatru că rostul său este „să-i țină lumii oglinda în față, să-i arate virtuții adevăratele ei trăsături, lucrului de scârbă propriul său chip”. Mai poate actorul să slujească astăzi acestui ideal?

– Da. Pentru că actorul pe scenă oglindește efemerul, vremelnicia ființei umane, punctul de vedere asupra unui gând. Prin teatru publicul poate descoperii mereu trecerea lumii.

– Cine e autorul tău preferat?

– Cred că viața. Viața care implică o energie, un ceva care tinde spre ceva.

– Spre ce?

– Să se manifeste, să se exprime. Viața. Autorul meu e viața.

– Claudiu, de unde numele Bleonț?

– După ce legi trăiește Claudiu Bleonț?

– Eu zic că după legi protocrestine. Pentru că sunt nepot de preot din comuna Ceptura. Bunicul meu a fost arhimandrit la mănăstirea Dealul și eu am copilărit, frate Vasile, în mănăstire. Am mers pe un drum religios și am înțeles că până într-un anumit punct te ghidează îngerii, apoi este calea ta...

– Ești un om mulțumit?

– Da.

– Ai mai cunoscut aromâni între hotarele profesiei?

– Cel mai intens contact l-am avut cu Dan Pița, un aromân foarte deschis și un mare protoromân. În schimb dincolo de profesie, am avut mereu prieteni aparținând acestei comunități în care tradițiile, gena și vibrația nu se alterează.

– Cum sunt aromânii?

– Oameni dintr-o bucată. E bine să ai un frate aromân!

Vasile TODI

„E bine să ai un frate aromân!”

– Se scria BLÖNTZ.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Străbunicul meu a venit din Germania. Bunicul l-a romanizat în 1945 și a devenit Bleonț.

– Ce mai păstrezi tu de la nemți?

– M-am întrebat și eu de multe ori. Cred că nevoia de rigoare, de disciplină.

– De ce se teme în viață Claudiu Bleonț?

– De mintea lui Claudiu Bleonț.

– Unde se află teatrul românesc astăzi?

– Pentru mine în sufletul meu și în același timp în România. Teatrul e peste tot unde sunt oameni care-l slujesc, care îl fac, oameni care se îndoiesc.

– A fost o vreme în care teatrul era obsedat de chemarea marilor mase, astăzi care este obsesia artistului?

– Nu știu să spun din punctul de vedere al teatrului. Dar obsesia mea e nevoia de a fi printre oameni, de a comunica și asta pentru că mie îmi plac oamenii.

– Spune-mi, Claudiu Bleonț, astăzi actorul ar mai putea intra în contact direct cu muncitorul din fabrică știind că mai ieri se direcționa această intenție?

– Nu. Sigur nu. Chiar am avut o discuție cu colegii pe tema asta.

– Ce te ajută pe tine?

– Există în mine o conștiință care mă poate ajuta și decide ea ce să fac și eu trebuie să mă las palpărilor interioare ascunse și nu drumului să mă conducă în continuare, ci invers.

– Te afli la Timișoara, însoțind un regizor aromân într-un spectacol așezat într-o viziune inedită publicului timișorean. Cum îți se pare „O noapte furtunoasă” în aromână?

– O îndrăzneală frumoasă. Toma Enache este un regizor prieten. Un regizor cu care actorul se înțelege 100%. Noi avem nevoie de energia lui, de felul lui aparte de a asculta și înțelege. Noi, comunicând unul cu altul.

Un alt actor care are o natură artistică specifică filmului – dar și teatrului – este Claudiu Bleonț – actor din generația anilor '80 lansat mai întâi în cinematografe, apoi în teatru.

Deși era o diferență de vârstă între mine și el, eu fiind mai aproape de vârsta lui G. Dinica și M. Moraru sau Ștefan Iordache – l-am considerat pe Bleonț purtătorul de cuvânt și de imagine a tinerei generații din care făcusem parte cu ceva timp în urmă: generația Tatos, Veroiu, Mărgineanu și mulți alții.

Dan PIȚA

Confesiunea

Calea Lactee (galaxia în care plutește și infinitul nostru mic) se îndreaptă spre galaxia Andromeda, aflată la o distanță de 2 milioane ani lumină, cu 400.000 km/oră, atrase una de cealaltă, ca doi iubiți într-un act amoros. Sărutul, îmbrățișarea și împreunarea lor va fi Distrugere, va fi Creație, sori dăruind, sori născând cu Timpi, cu Lumi, cu Spații.

Cine suntem? De unde venim? Unde ne ducem? întrebări ce mă poartă prin viață și teatru, trăind printre oameni, plutind în Mister devorat fiind de timpul ce trece, născut clipă de clipă de timpul ce veșnic se naște.

Trăiesc intens, avansează în viață cu încredere, câteodată cu îndoială, câteodată cu o frică ce-mi zburlește țesutul miolitic altădată cu o adâncă extatică bucurie și gândesc la intelesul care va mângâia petrecerea mea prin viață, ca să pot spune dincolo de bine și rău că am atins acest secret, că am Universul înglobat în mine și că pot spune în sfârșit, tăcut: « Eu sunt universul ».

Sună cam aiurea! dar asta e... o parte din confesiunea mea. Restul se scrie.

“Contraria non contraria sed complementaria sunt!”

Claudiu BLEONȚ

Un fiu de premier - trădător

Un caz de trădare care a făcut valvă la vremea sa, 1917, prin apartenența protagonistului, Alexandru Sturdza, la elita politică a țării.

Al. Sturdza era fiul lui D. A. Sturdza, fostul premier și șef al PNL-ului. Colonelul Sturdza comanda Grupul Vrancea și se afla sub ordinele generalului Averescu, comandantul Armatei a II-a. Prin atitudinea filogermană și repetata denigrare a armatei române, Sturdza a intrat în vizorul contraspionajului. Susținea că în lupta cu germanii nu avem șanse sau „cu trupe ca ale noastre nu putem să ne măsurăm cu germanii...” La 23 decembrie 1917, cu toate întăririle primite în sectorul său,

Dimitrie Sturdza

colonelul se retrage de pe excelențele poziții de la Soveja, fără să aștepte aprobarea lui Averescu. Prin nejustificata retragere a creat în frontul românesc o breșă de 10 km prin care trupele austro-ungare au putut pătrunde. Activitatea trădătoare e continuată la 1 ianuarie 1917, când Sturdza îi cere colonelului Atanasiu să-i predea comanda Diviziei a 12-a, sub pretextul că ordinul vine de la generalul Eremia Grigorescu. A vrut să preia în mod fraudulos comanda ca să treacă cu marea unitate la inamic. Anunțat de faptele subalternului, Averescu cere înlocuirea și acest lucru declanșează panica trădătorului, care hotărăște să dezerteze în tabăra dușmană, pentru a se salva. A plecat la Panciu însoțit de adjutantul Wachman și de ordonanța sa, caporalul Marin Năstase. Sturdza va lua legătura cu lt. col. C. Crăiniceanu și va stabili planul viitoarelor acțiuni de trădare care urmau să aibă loc după dezertarea sa. La 28 ianuarie 1917, cei doi trădători urmau să se întâlnească pe „pământul nimăni”, între cele două fronturi. Sturdza va pleca la Varnița și se va apropia de tranșeele inamice sub pretextul unei „inspecții”. La 300 de metri de inamic, trădătorul le cere celor doi însoțitori să-l urmeze spre pozițiile dușmane. Wachman a acceptat, dar caporalul Năstase a refuzat categoric, fapt ce va duce la împușcarea lui de către Sturdza.

După dezertarea colonelului, în urma unei percheziții, i s-a găsit un carnet cu însemnări în care „notase planurile lui, în care cita ofițerii pe care încercase să îi convingă (să trădeze) precum și aceia pe care nădăjduia să îi atragă în viitor... În fine - mai monstruos decât toate - se descoperea acum că locotenentul Ciulei, pe care îl învinuise că se retrăsese fără rost de pe poziție și pe care pentru aceasta îl și condamnasese la moarte și îl executase, era nevinovat. Totul fusese o înscenare ca să inspire deplină încredere comandanților săi... Pe de altă parte, Averescu își dădea acum seama și de ce cu prilejul ultimei vizite ale Regelui pe front, Sturdza înaintase atât de mult cu el înspre tranșeele inamice, încerca, se vede, să-l expuie gloanțelor germane sau chiar să-l predea prizonier dușmanului. Așadar, fiul lui Dimitrie Sturdza era nu numai trădător, dar și asasin” (I. Gh. Duca).

La 28 ianuarie 1917, trădătorii Al. Sturdza și C. Crăiniceanu, fiul generalului Gr. Crăiniceanu, se vor întâlni după cum conveniseră. S-au pus la punct condițiile în care C. Crăiniceanu urma să se predea împreună cu Regimentul 25 infanterie. Sturdza, la despărțire, îi va înmăna și un pachet cu manifeste pe care urma să le răspândească printre soldați.

Manifestele conțineau „Chemarea” lui Sturdza care ațâța la trădare.

Ajuns în tabăra inamicului, Sturdza a ținut imediat o cuvântare în fața ostașilor români luați prizonieri, în care le cerea să colaboreze cu trupele Puterilor Centrale, să-și trădeze jurământul față de patrie. Mulți l-au huiduit, dar totuși s-au găsit 40 de prizonieri care să i se alature. Trădătorii au primit pachete conținând „Chemarea” lui Sturdza și au fost trimiși în liniile românești ca să le împartă. Din ei, 38 se vor preda, iar 2 vor fi arestați.

C. Crăiniceanu, întors de la întâlnirea secretă cu Al. Sturdza, va fi și el arestat. Generalul Grigorescu îi va cere lui Averescu ca trădătorii C. Crăiniceanu și Al. Sturdza să fie judecați și pedepsiți în așa fel încât să fie „exemplu înfricoșătoare, care să frâneze - dacă nu să stingă cu totul - tendințele de trădare ale tuturor adevăraților ce din nenorocire ar mai exista în rândurile armatei”. Averescu îi răspunde că „Am sechestrat Manifestele. Am izolat oamenii care le-au adus, am muștrăsat sau pedepsit ofițerii care au făcut indiscreții și am trimis chiar în judecata Curții marțiale grade inferioare...” Grigorescu, în fata acestei vădit nedrepte hotărâri, răspunde: „Am crezut că o crimă, oricât de ordinară ar fi, nu trebuie ascunsă, ci înfățată... Am fost convins că trădătorul (Al. Sturdza) a avut tovarăși de idei pe frontul de luptă chiar, și că acești adevărați trădătorului au putut sau ar fi putut forma prozeliți printre cei slabi de înger...”

Curtea marțială a Armatei a II-a, la 26 februarie 1917, a condamnat la moarte în contumacie pentru trădare prin trecerea în slujba inamicului pe col. Sturdza și la 15 ani și degradare militară pe C. Crăiniceanu. Fiu de general și nepot al altui general, Prezan, lt. col. C. Crăiniceanu a beneficiat de maximul de clemență. Prezan însă, „aflând aceasta a casat sentința, l-a trimis din nou în judecată și a iscălit personal condamnarea la moarte. Pe front, înaintea întregului său regiment, în ziua Paștelui, Crăiniceanu a fost împușcat. (I. Gh. Duca).

Trădătorul Al. Sturdza, după ce a văzut că îndemnul său la trădare nu are nici un ecou în armata română, s-a stabilit la București unde s-a pus în slujba Serviciului german de spionaj. Lupu Kostache care cunoștea relațiile de rudenie între Al. Sturdza și P. P. Carp a vrut să-i dea post de Prefect al Poliției Capitalei. Nemții s-au opus categoric. Ei „încurajau trădarea care făcea parte din mijloacele lor de luptă în contra dușmanului; dar și ei urau pe trădători...” (A. Stoescu).

Mircea BĂLAN

Julie 1969. Un bărbat însoțit de o femeie și de un copil, s-a prezentat la ambasada Marii Britanii. Cerează azil politic englezilor. Era vorba de un transfug. Un ofițer din serviciile secrete românești care vroia să treacă în Vest.

«Mă numesc Dan Iacobescu, a spus el. Oficial sunt secretar trei al misiunii române de pe lângă UNESCO. Dar asta este doar o acoperire. În realitate sunt ofițer de informații, cu grad de căpitan în securitate. Sunt în misiune în Franța de mulți ani, urma să fiu rechemat la București sub pretextul unei plecări în vacanță. Nu mai pot să rămân aici. Viața mea e în pericol. Am venit să mă pun la dispoziția dumneavoastră.» O verificare rapidă făcută de englezi a dovedit că trădătorul nu mințea. Cel puțin în ceea ce privește identitatea și postul de la UNESCO. Și pentru că i se putea acorda protecția solicitată, înainte de a ști mai multe despre cauzele fugii lui, s-a hotărât să fie primit în Marea Britanie.

Șase zile mai târziu, în 20 iulie în cartierul general al DST din strada Saussaies sosea un mesaj din partea autorităților britanice. Acestea transmiteau că un diplomat român în post la Paris trecuse Rubiconul și se dăduse de partea dușmanului. Cererea de azil fusese acceptată și trădătorul fusese condus în secret în Scoția. În plus englezii le dădeau de înțeles

Dan Iacobescu - omul care l-a trădat pe Caraman

confrăților lor francezi că transfugul accepta să fie interogată. Le stătea deci la dispoziție.

O asemenea ocazie nu trebuia ratată. Pentru comisarul de divizie André Guérin era clar că această dezertare servea perfect anchetei de care tocmai se ocupa. Trei comisari plecară deci în Highlands, regiunea muntoasă din nordul Scoției. Zona

Sediul UNESCO de la Paris

este plină de reședințe liniștite așezate pe malul râurilor și lacurilor, popasuri ideale pentru agenții secretei «răspopiți». Iacobescu îi aștepta într-unul din aceste mici conace. Primele dezvăluiri sunt cel mai greu de făcut și de aceea este uneori foarte dificil să le provoci. Apoi ele curg în valuri de cele mai multe ori. Așa s-a întâmplat și în cazul dezertorului român.

«Am exercitat o activitate ilegală pe teritoriul dumneavoastră... Timp de

zece ani... Informații... O rețea activă și structurată... Erau foarte numeroși... Eu mâna dreaptă a șefului rețelei vă dau tot: ofițeri activi și sursele lor, obiectivele, țintele deja atinse, implicațiile politice și legăturile cu KGB, fiindcă lucrăm toți pentru URSS.»

Au urmat cinci zile de discuții, întrerupte de pauze în timpul cărora cei trei emisari ai DST au luat legătura cu Parisul pentru a grăbi verificările și confruntările obișnuite în asemenea împrejurări. Trebuia acționat repede, pentru ca foștii complici ai lui Dan Iacobescu și agenții francezi manipulați de aceștia să nu aibă posibilitatea să fugă. Timp de cinci zile, în caietele celor trei comisari s-au acumulat nume de indivizi care îngroșau dosarele fiecăruia dintre ofițerii activi și dintre agenții acestora. Iacobescu nu mințise: dezvăluirile veneau una după alta și se potriveau ca piesele unui mare puzzle. Era un model al genului, așa cum rezultă din spusele comisarului Jean-Paul Mauriat: «De la cel de-al doilea război mondial încoace, această afacere este în Franța una dintre cele în care se manifestă cel mai clar puterea unui

serviciu de informații străin, soliditatea mijloacelor de care dispune și amploarea planului său de lucru. În acest sens afacerea formează un „tot”».

Pe măsură ce înainta audierea căpitanului Dan Iacobescu, apărea din ce în ce mai limpede faptul că Franța și NATO nu se aflaseră niciodată într-un pericol atât de mare.

Trădătorul Dan Iacobescu de la securitate s-a arătat generos cu detaliile, vorbind, comisarilor de la DST veniți în Scoția să-l audieze. A dat tot, inclusiv numele și funcțiile foștilor săi colegi:

Mihai Simula, născut la Huedin, secretar doi la UNESCO; Mihail Georgescu, născut la București, secretar doi la Ambasadă; Gheorghe Ionescu, născut la Gornet, Prahova, secretar doi la Ambasadă; Eugen Vișan, născut la București, secretar doi la Ambasadă; Pavel Cismaru, născut la Petroșani, secretar unu la Ambasadă; Constantin Mirea, născut la Curtea de Argeș, secretar doi la Ambasadă; Ion Pădurariu născut la Casimcea, secretar doi la UNESCO; Marin Negrea, născut la Voila, secretar doi la Ambasadă; Mihail Ilie, născut în București, prim consilier la Ambasadă. Și în fine, Mihai Caraman, șeful rețelei. Toți erau tineri, mai toți în jur de 30 de ani.

Pierre ACCOCE și Daniel POUGET

ALBĂ CA FUNINGINEA ȘI CEI 7 CRITICI

(urmare din nr. trecut)

– Dine, bine, îți spun o poveste...
Din senin plânsul încetează, ca prin minune...
– Ce poveste? de îndată ea cu speranță
– Păi... Am dat de belea, nu-mi trece nici o poveste prin cap Albă ca Funinginea și cei 7 Critici...
– Cum poți să fii albă ca funinginea? Funinginea e neagră...
– Nu contează, în povești orice e posibil, o asigur.
Era odată ca niciodată, că dacă n-ar fi nu m-aș fi gândit să-ți povestesc.
– Nu așa începe o poveste!
– Da' cine povestește, tu sau eu? Ea amuștește, iar eu adaug:
O fată pe nume Albă-ca-Funinginea...
– Dar de ce era botezată așa, nu putea să aibă un nume ca Ioana, Cristina sau...
– Ar trebui să rezolvi problema cu nașii ei...
Și ea trebuia să aibă grijă de casă cât era mama ei plecată, într-o zi mama ei i-a spus:
Draga mea, ai grijă ce faci, să nu cumva să iei cheia de la căsuța din pădure. Pentru că dacă o iei, va fi vai și amar!
– Ce-i aia vai 'si-amor'? O să se îndrăgostească precum eroii din telenovele?
Nu se îndrăgostește... e de rău... însemnă că o să facă o prostie dacă ia cheia!

– Dar e vina mamei, de ce i-a spus mama ei de cheie dacă nu e voie. Și mama își spune ție să nu mai vorbești atâta la telefon, dar tu tot vorbești... Dacă mama ți-ar spune să vorbești, poate că n-ai mai vorbi...
– După cum spuneam... i-am tăiat-o eu... Albă-ca-Funinginea nu a ascultat-o pe mama ei și a luat cheia.
– Da' dacă era rea, de ce nu o pedepsea mama ei?
– Pentru că mama ei nu știa!
– De ce?
– Nu știu!
– Da' tu spui povestea...
– Atunci ascultă povestea! zic eu exasperată.
Și ea s-a dus în pădure, unde s-a întâlnit cu o căprioară, care i-a zis:
– Da' căprioarele nu vorbesc...
– Asta putea să vorbească. Era specială.
– Da' animalele nu vorbesc! 'Ce copil, spune că animalele nu vorbesc, de ce trebuie să am eu o soră lipsită de imaginație?
– În povești vorbesc.
– De ce?
– Pentru că trebuie să o ajute pe Albă-ca-Funinginea.
– De ce să o ajute dacă ea a fost neascultătoare?
– Pentru că...
– Pentru că ce?
– Pentru că așa e povestea!
– Da' toată lumea știe că...
(va urma)

Maria PARIS

Ipoteze și ipotenuze

Conducerea lumii de către Oamenii de știință

În mod paradoxal lumea noastră din ce în ce mai perfecționată, mai sofisticată și mai perfecționată, nu este condusă de cei mai deștepti și mai bine intenționați oameni din cea mai puternică țară de pe Terra, ci de organizații secrete cu scopuri invizibile ce conduc din umbră, războindu-se deseori între ele pentru supremație.

Normal era, ca țara care a concentrat după al doilea război mondial mințile cele mai luminate ale planetei să ajungă la conducerea lumii (și a ajuns). Iar dacă acele minți luminate, ar ajunge să conducă:

- pe glob nu ar mai fi războaie;
- nu s-ar mai cheltui fonduri uriașe cu perfecționarea armatelor (ar dispărea fabricanții de armament);
- s-ar disipa sărăcia;
- s-ar opri SIDA;
- s-ar eradică foamea, bolile contagioase, analfabetismul;
- s-ar stopa poluarea, degradarea solului, degradarea aerului, degradarea oceanului planetar etc...

Cu alte cuvinte, s-ar salva planeta de la distrugere, s-ar reface pădurile, s-ar combate desertificarea, s-ar restabili echilibrul ecologic...

Oamenii de știință s-ar putea ocupa doar de activități utile oamenilor, de roboți industriali, de soiuri noi de plante, de medicamente noi, de energii nepoluante, în sfârșit, de ușurarea muncii semenilor și satisfacerea trebuințelor acestora.

S-ar putea introduce un regim special de protecție pentru copiii lumii;

Un sistem mondial de educație, cu alegerea unei limbi universale pentru toți;

O conducere mondială (alta decât ONU, deși s-ar putea utiliza unele structuri a acesteia);

O legislație unică mondială ce să clasifice drepturile omului și care să excludă orice tip de segregare, funcție de culoare, de religie, de sex etc...

În domeniul sănătății de asemenea s-ar putea introduce tratamente și

medicație gratuită pentru toți bolnavii, drepturi mondiale pentru bătrâni și handicapați etc...

Pe glob ar dispărea armatele și ar fi doar o poliție mondială cu filiale pe țări și continente.

S-ar putea valorifica tradițiile și condițiile fiecărei țări: turistice, de tratamente, etc.

Artele bine finanțate ar lua o amploare fără precedent.

Televiziunile n-ar mai face politică ci cultură și educație. N-ar mai dispărea plante și animale stopându-se poluarea. S-ar proteja speciile în curs de dispariție.

S-ar trăi mai bine și mai mult. Oamenii ar fi mai sănătoși, mai puțini stresați (având toți de lucru), s-ar putea hrăni ecologic (nu s-ar face reclamă la surrogat, la produse dăunătoare și cancerigene. S-ar putea asigura apă salubră pentru tot globul. S-ar putea încetini creșterea populației pe bază de calcule științifice.

Întreaga față a globului s-ar schimba, Terra devenind o grădină mondială. Bineînțeles că asemenea transformări nu s-ar putea realiza într-o zi. S-ar începe cu congresele mondiale ale oamenilor de știință ce ar putea unifica între Europa, apoi America și apoi Asia. La început s-ar da doar recomandări a căror neîndeplinire ar duce la sancțiuni. Apoi s-ar trece după lichidarea armelor și frontierelor la instituții internaționale antisegregaționiste, sanitare, medicale, de alocare resurse umane, naționale, financiare.

În faza următoare s-ar reduce atribuțiile conducerilor locale (din țări și continente) și s-ar desființa partidele lăsând locul asociațiilor profesionale. La funcții, candidații uninominali.

Deocamdată se fac eforturi pentru sporierea poliurii.

(Semnarea Protocolului de la Kyoto de către SUA) și introducerea Tribunalului Internațional.

Ștefan TARJOC

Actualitatea tristeții

NEUITATUL CUPLET A LUI TĂNASE

Nu mai pot!

Curba când s-a decretat...
Am răbdat!
Alta când s-a aplicat...
Am răbdat!

Dar s-o duci din curbă-n curbă
Ce să-ți spun, mă cam conturbă.
Cât sunt eu de patriot,
Nu mai pot!

Birul, neică, s-a dublat...
Am răbdat!

Dup-un an ni l-a triplat,
Am răbdat!
Leafă s-a împușinat,
Birul iar s-a mai urcat,
Dă comunci... da la stat...
Și eu ce mănânc? Borhof?
Nu mai pot!

Oameni buni, ca o cămilă...
Am răbdat!
Dacă chiar și pe Vintilă...
L-am răbdat!
Asta-nsemnă, domnilor
Că românii-răbdători,
Dar să nu mai vie iar
C-un program d-âl financiar
Că-l trec Dunărea înot
Că... nu mai pot!

Am crezut în ritmul nou
Am sperat!
Și-am văzut că-s un erou
C-am sperat!
Fiindcă azi, rămâi tablou,
Toți vorbesc în ritmul nou,
Dar când mișcă din urechi
Mișcă după ritmul vechi.
Așa-i adevărul tot...
Ei... nu mai pot!

Vinul roșu de Băbească

Vinului de Băbească neagră

Mândrul nostru domn de țară
Ștefan Vodă cum îi zice,
A purces spre lupta răară
Pe tătari să-i frângă iară
Lângă Huși pe o colnică.
Dar cum vremea era caldă
Vodă al nostru cu o ceată
Tot umblând să cate apă
Nimenea la nici o poartă!...
Nădușeala îl sufocă
Vlagă-ntrânsul nu mai are.
De pe cal cum stă călare
El strigă spre-o casă mare:
Ceva de băut de are!
Iată-n ușă se zărește
Printre poarta răsfirată
O bătrână-ncovoială
Ce cu spaimă ea pășește
Spre mulțimea adunată.
Cu smerenie și credință
Și cu bună cuvîntă
Ea aduce într-o ulciică
Și sorbind ca un vlădică
Vinul roșu plin de viață
Îl făcu ca să vorbească
Și-l sorti c-un nume-n viață:
„Vinul roșu de Băbească”.

Viorel CRISTICĂ

Tablete evreiești de răs

Rugă

Șmil la templu lasă capul în jos și începe să se roage: „Îți mulțumesc, bunule Dumnezeu, că te-ai îndurat să ne dai atâția ofițeri de poliție deștinici și că ai pedepsit și ai trimis la pușcărie atâția granguri escroci, hoți de buzunare și pungași. Dacă n-ai fi intervenit tu, Doamne, cu harul tău divin, în profesiunea mea ar fi pătruns atât de mulți indivizi, încât un biet coțear ca mine nu și-ar fi putut câștiga niciodată o existență decentă!”

E bine, și e rău

Simon, birjarul, a venit acasă într-o seară, obosit dar fericit și i-a povestit nevastei cum a reușit el să-l păcălească pe un țigan vestit pentru necinstea lui, de la care a cumpărat un cal.

– N-am dat pe el decât o sută de dolari, dar face pe puțin două sute.
– Asta e foarte bine, spune nevasta.
– Nu, e foarte rău, i-o reteză bărbatul. Calul e pirpiriu și slăbănog.
– Însemnă că n-o să poată să tragă o căruță plină, remarcă nevasta. Da, asta e foarte rău.
– Nu, e foarte bine. Calul e totuși excepțional de puternic. Singurul necaz e că șchioapătă.

– O, asta e foarte rău. Un cal șchioap nu e bun de muncă.
– Nu, e foarte bine! Nătrăul ăla de țigan n-a observat cuișorul din potcoavă. I l-am scos și n-a mai șchioapătă.

– Însemnă că ai luat un cal perfect, cu numai o sută de dolari, zâmbește nevasta. Asta e foarte bine!

– Nu, e foarte rău! Din greșeală, i-am dat două sute.
– Oi vai! se jelește nevasta, asta e foarte rău!
– Nu, e foarte bine, rânjește bărbatul. Bani erau falși.

Pietà...

Când ale urii valuri stinse
Mocneau o noapte, spre apus,
În ale Maicii brațe-tinse
Se alinta „Pruncul” Iisus...

Când vraja Fiului s-a prins
În sufletul cel răscolit,
Pe chipul ei s-a reaprins
Un dor păgân nedomolit...

Când Buonarroti-a săvârșit
Într-un extaz și-o armonie...
Doar Pietă-i desăvârșit
Și cea mai vie mărturie!

De-i Michelangelo iubirea,
La Roma este pătîmirea...

Aurel JICMAN

OMENIREA DUPĂ AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL

După încheierea acestor evenimente, pe Pământ va urma o perioadă de liniște, cunoscută sub numele de pacea de 1000 de ani.

Această perioadă poate să aibă o cu totul altă durată, deoarece, așa cum am văzut, „pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi». (2 Petru 3-8).

În această perioadă, după afirmațiile Bibliei, centrul politic și religios va fi stabilit în Noul Ierusalim, omenirea epuizată de acest război fiind dispusă să colaboreze cu salvatorii săi veniți din ceruri, conducătorul neamurilor fiind Isus Cristos. Să vedem în câteva exemple oglindirea acestor idei:

„Se va întâmpla în scurgerea veacurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte, și se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el.

Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui”.

Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim Cuvântul Domnului.

El (Isus - n.a.) va fi Judecătorul neamurilor. El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor vor făuri fiare de plug, și din sulilete lor cosoare; nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiului». (Isaia 2 : 2-4).

După un asemenea război devastator, era firesc să urmeze o dezarmare generală.

„Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr, în ziua aceea, Vlăstarul lui Isai (Isus - n.a.) va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și Slava va fi locuința Lui. În același timp, Domnul își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său, risipit în Siria și în Egipt, în Patros și în Etiopia, la Elam, la Sinear și la Hamat, și în ostroavele Mării.

El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel, și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului». (Isaia 11: 9-12).

După încheierea războiului, va avea loc o întoarcere a tuturor evreilor din toate colțurile lumii în țara lor, și la Dumnezeul lor. Va fi, așa cum a spus Dumnezeu, prin Isaia, pentru a doua oară, deoarece prima întoarcere este cea care a avut loc în ultimii 50 de ani.

Cristian NEGUREANU

Vae victis!

Cercetătorii care au studiat direct și vreme mai îndelungată comportamentul animalelor susțin că din încăierările lor rezultă numai arareori răniți grav sau victime, deoarece, spre deosebire de om, animalele au generozitatea de a dăruia viața aceluia ce se recunoaște învins. Să ne amintim de câte ori femeile romane refuzau să dăruiască viața gladiatorului învins numai pentru plăcerea crudă de a vedea cum viața se stinge brutal o dată cu râul de sânge care țâșnea din pieptul sfâșiat de tridentul învingătorului. Amenințătorul *Vae victis*, atribuit regelui gal, a marcat adeseori viața oamenilor în frământata lor istorie. De aceea nu poate fi motivată pretenția unor sociologi contemporani de a justifica agresivitatea umană prin pretinsa agresivitate a animalelor ce ne-au precedat pe firul evoluției.

La unele animale agresivitatea nu constituie decât un prelude al împerecherilor, în perioada de reproducere, peștii din familia *Cichlidae*, care până atunci trăiau în comun, încep să se manifeste ca «proprietari» de teren. Și femelele și masculii se bat pentru teritoriul lor. În cele din urmă femelele se lasă învinse și perechea sfârșește prin a împlini destinul tuturor ființelor acela de a se reproduce.

În ciuda oricărei aparențe, comportamentul animalelor aflate pe o treaptă de evoluție premergătoare omului nu se desfășoară la întâmplare, ci are legi bine statuate.

Este un limbaj al semnalelor înțelese nu numai de indivizii aceleiași specii, dar unele, cum ar fi cele ce anunță un pericol sau hrana, sunt adeseori deciptate și de către indivizii altor specii care vor reacționa în consecință. La țipetele alarmante ale unei coțofene

care umplu văzduhul cu stridența lor se constată că sînt alertate și o serie de mamifere, nu numai păsările din jur.

În grupurile de gorile se ivește adesea certuri între femele, care ajung chiar la molestări fizice, dar încetează imediat ce conducătorul cetei intervine. Toată lumea îl cunoaște de șef și prezența sa este suficientă pentru a întrona ordinea, nefiind nevoie să recurgă la violență.

Descrierile de conduită în lumea animalelor fără limbaj articulat abundă la ora actuală, grație dezvoltării pe care a luat-o etologia, importanța sa depășind cu mult nivelul unei simple curiozități, prin consecințele de ordin teoretic și practic pe care le-a impus în cunoașterea noastră însăși și în raporturile dintre om și celelalte animale. Descoperirile lui Lorenz și Frisch, ca și observațiile multor altor cercetători ai domeniului ne-au relevat o lume în care – deși nu există nici un cod moral, nici o teamă de supranatural, nici o universitate care să instruiască spiritele – nu întâlnim în aceeași măsură răcelele prezente la om: minciuna, suicidul și crima.

Dumitru CONSTANTIN-DULCAN

Beneficiile unei guvernări mondiale

Cei care vorbesc cu volubilitate despre beneficiile unei guvernări mondiale pierd din vedere o evoluție alarmantă a tehnologiei din zilele noastre - noile microcipuri și super-computerele. Pe vremuri, cu documentele privitoare la populație întocmite manual, nu exista nici un mod practic de a-i controla pe toți oamenii. Cu siguranță guvernele totalitare puteau exercita un control enorm asupra majorității populației, dar oamenii puteau oricând să se ascundă de

autorități într-un fel sau altul, pe ei înșiși sau banii lor. Se putea fugi de tiranie într-o țară liberă. Revolta era posibilă cu ajutor din afară.

Sub un guvern mondial totalitar, nu va mai exista nici un tărâm al libertății. Și nici o mare putere, ca America, exponentă a idealurilor democratice.

Fiecărui cetățean i se va putea atribui un număr, conținând date codificate despre naționalitate, regiune și identitatea personală. Astăzi, în Statele Unite, părinții sunt siliți să obțină numere de securitate socială pentru copiii mici, în genere la naștere, altfel pierzând reducerile fiscale.

Supercomputerele mainframe cu mare viteză, combinate cu fileservere modulare și unite prin rețele de întindere, pot îngloba și procesa trilioane de biți de informație cu viteza fulgerului și maximă precizie. Nu încap absolut nici o

îndoială ca un guvern mondial, pentru prima oară în istorie, va avea capacitatea de a constitui și accesa, în câteva microsecunde, statisticile vitale complete și dosarele personale pe viață ale tuturor cetățenilor lumii.

Dacă trecem la o monedă mondială, apoi la o așa-zisă societate fără bani și cecuri, ar fi posibil să se monitorizeze și să se controleze toate avuțiile, cu excepția primitivelor tranzacții la schimb. Începând de la un moment dat, s-ar putea să se taxeze

avea depozitată în computere conform legii sau, într-un climat dictatorial, să se înghețe bogăția acumulată a oricărui individ sau clasă de indivizi, numai prin instrucțiuni simple date unui computer.

Cu tehnologia existentă, ar fi simplu să se limiteze tipurile de cumpărături permise anumitor persoane, sau să se interzică toate cumpărăturile. Lumea noastră nu a mai cunoscut nici o perioadă când se puteau aplica literal cuvintele Apocalipsei în sensul că „nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără numai cel ce are semnul (...) fiarei”. Supercomputerul din Bruxelles care manevrează cliringurile bancare din întreaga lume, la Societatea pentru Telecomunicații Financiare Interbancare Mondiale (S.W.I.F.T.) a fost deja poreclit „Fiara”.

Dar nu e numai atât. S-ar putea instala mecanisme de monitorizare, legate prin sateliți globali, pentru a urmări mișcările fizice ale tuturor cetățenilor lumii. N-ar fi necesar decât un lector de cartele, amplasat în puncte autorizate acasă și la serviciu. Dacă individul nu-și declară prezența în locurile corespunzătoare și în momentele adecvate, s-ar da alarma și ar începe căutarea, cam ca în cazul unui evadat din pușcărie.

Știu că toate acestea sună prea mult ca o povestire science-fiction de groază, dar pierderea suveranității Statelor Unite ar deschide posibilitatea foarte reală ca, într-o zi din viitor, un nebul demonizat ca Hitler să acapareze controlul unui guvern mondial omogenizat și apoi să folosească tehnologia existentă pentru a transforma întreaga lume într-o închisoare gigantică.

Pat ROBERTSON

La 5 august 1962 – superstarul american Marilyn Monroe a fost găsită moartă. Știrea a zguduit America. „Ingerul blond”, sau „ultima zeiță”, cum fusese poreclită a cărei frumusețe tulburătoare fermecase milioane de spectatori de pe tot globul, părăsise lumea aceasta pentru a intra în legendă. Era blondă, superbă, întruchipia perfecțiunea. Pentru reviste de mare tiraj, magazine și ilustrate, avea o poziție perfectă – a unei femei ce se odihnea sau se pregătea o elipă înainte să sară.

COPII NELEGITIMI

Nașta lui Marilyn Monroe putea fi privită și ca un film, unul însă, dintre cele mai trăite care a fost turnat vreodată la Hollywood. Copil nelegitim, ce venise pe lume într-o cameră sordidă a unui spital popular, doi bunici nebuni, un unchi care s-a sinucis; mizeria unei copilării triste, cu tot cortegiul ei de umilințe și privațiuni.

Pe tatăl său, Marilyn nu l-a văzut niciodată, iar pe mama sa o vedea din ce în ce mai rar, aceasta suferind de tulburări mintale datorate consumului excesiv de alcool ieftin.

După moartea actriței, s-a născut o întreagă literatură ce tratează despre copilăria nefericită, iubirile-i furtivoase (James Daugherty, Robert Slatzer, Joe Di Maggio și Arthur Miller, ca să nu mai vorbim de frații Kennedy), despre capriciile ei de vedetă și

despre dialogurile pline de spirit. În acest sens, redăm o convorbire avută cu un gazetar ce-i lua un interviu: „ – Vă simțeați jenată să pozați goală? – Nu de ce? Studioul era bine încălzit”, sau „ – Ce puneți pe dumneavoastră ca să dormiți? – Chanel 5”.

Tulburătoarea poveste de dragoste dintre Marilyn Monroe și John Kennedy a fost dezvăluită publicului larg la mai bine de zece ani de la asasinarea președintelui american. Grație serviciilor secrete, acesta reușise să-și creeze un adevărat zid inexpugnabil, nemaîntălnit până atunci la președinții americani. Opinia publică, curioasă și mai ales atentă la viața intimă a președintelui nu aflase nimic despre escapadele extraconjugale ale acestuia.

Relația dintre John Kennedy și Marilyn Monroe va debuta abia în 1919, la Palm Springs. Frank Sinatra îi invitase câțiva prieteni apropiați să petreacă împreună o scurtă vacanță. Printre aceștia se numărau și cei doi.

Scurta vacanță petrecută împreună cu vedeta, a însemnat declinul. În 1960, o invită pe Marilyn la Los Angeles pentru a lua parte la. Convenția democraților.

OBICEIURI DE CELEBRITATE

În America există obiceiul ca celebritățile - mai ales din lumea sportului și artelor - să fie invitate să susțină un candidat la președinție. În cazul de față, hotărârea lui Kennedy a vizat-o pe frumoasa și faimoasa actriță. Faptul a suscitât o vie neliniște în rândurile specialiștilor și consilierilor lui John, existând temerea de a nu izbucni un scandal.

Dar legătura dintre cei doi se dovedea a fi mai serioasă decât bănuiau cei ce înlesneau întâlnirile. Marilyn divorțase recent de dramaturgul Arthur Miller, după o căsnicie furtunoasă, plină de incidente deloc caracteristice unor oameni de talia lor. Idila înghebată cu cântărețul francez, nu mai puțin celebru, Yves Montand, eșuase și ea lamentabil.

Viața lui John Kennedy cu Jackie cunoștea și ea o perioadă de criză. Fusese o căsătorie rapidă, sub impulsul unei decizii luate în pripă și caracterele celor doi, accentuat independente, nu puteau face față rigurilor unei vieți în comun. Jackie cu originea ei de franțuzoaică, nu se putea adapta sistemului de viață american și rigurilor de protocol. Petrecea o mare parte din timp în compania unor oameni bogați, ce organizau petreceri, de regulă la bordul unor vase, care făceau croaziere în locuri pitorești.

Peter Lawford, prietenul celor doi, relatează că „Marilyn și John se simțeau excelent împreună. Din amândoi se degaja ceea ce numim charisma. În plus aveau și un formidabil simț al umorului».

Ajuns președinte, instalat la Casa Albă John uza de orice prilej pentru a se întâlni cu Marilyn. Uneori, vedeta era invitată la bordul avionului prezidențial când cu complicitatea lui Peter Lawford, era prezentată drept secretara particulară a acestuia. Când agenții de securitate ce asigurau paza președintelui au intrat în alertă și au semnalat că hotelul nu mai prezenta garanți, întâlnirile s-au mutat la vila Santa Monica ce aparținea surorii lui John.

La început, a fost doar o glumă, dar apoi Marilyn s-a îndrăgostit de-a binelea. Într-o zi, pe la începutul anului 1962, a sunat-o pe rivala, ei, Jackie Kennedy. I-a spus că voia să se căsătorească cu John. Deși toți o credeau o biată victimă fără apărare, o romantică, Marilyn avea uneori un comportament șocant de stricată, de mahalagioaică Jackie I-a răspuns că va accepta să

se retragă că va divorța și că Marilyn se va putea căsători cu John. Va trebui însă ca ea, Marilyn, să se instaleze la Casa Albă și să preia toate responsabilitățile ce reveneau primei doamne. Marilyn a fost atât de deconcertată de răspunsul ironic, dat de Jackie, încât a închis imediat și a izbucnit în lacrimi.

LA MÂNA MAFIEI

Edgar Hoover, șeful FBI-ului l-a înștiințat pe fratele președintelui, Robert F. Kennedy despre faptul că oamenii mafiei aflaseră de escapadele președintelui la vila Santa Monica. Ambii l-au informat pe John de acest lucru și, în plus, i-au adus la cunoștință că toate convorbirile cu Marilyn erau interceptate și înregistrate, probabil cu intenția de a-l șantaja. Sesizând pericolul care plana asupra capului său, John Kennedy a decis imediat să rupă legătura cu Marilyn, care oricum începuse să-l incomodeze. Pentru aceasta, John și-a însărcinat fratele, pe Bobby. „El i-a explicat lui Marilyn că președintele era foarte ocupat, că nutrea pentru ea o profundă afecțiune, dar că era căsătorit și nu putea părăsi când și cum voia căminul conjugal de la Casa Albă. Marilyn trebuia deci să renunțe», relatează Peter Lawford în cartea sa. Știrea a avut efectul unui trăsnet asupra lui Marilyn care făcut o criză groznică. Martor la scenă, Bobby a venit la Marilyn și a doua zi, fără nici o intenție. Impresionat de durerea ei, a încercat s-o îmbrățeze, dar, ca în filme, din compătimire, sentimentele sale s-au transformat în iubire față de fosta amantă a fratelui său. Prietenii, pușini la număr, fiind la curent cu mersul evenimentelor erau surprinși de acest „schimb» între frați. Nu se știe dacă nu cumva Bobby nu trecuse de partea lui Marilyn, vorbindu-și de rău fratele. Totul este posibil! Marilyn nu mai dădea acum telefoane la Casa Albă, ci la Ministerul de Justiție pe care îl conducea Bobby. Ea era perfect convinsă că Bobby o va cere în căsătorie. Cum se spune, povestea se repeta. Marilyn își dezvăluia toate slăbiciunile psihice, printre care și o accentuată tendință către fabulare. Aflată într-o permanentă stare de agitație, ea nu mai era stăpână pe nervii ei și nu se mai putea concentra, nefiind în măsură să-și învețe rolurile și să joace. Pierderile înregistrate din cauza ei de studiourile 20th Century Fox, au dus la concedierea actriței.

4 AUGUST 1962

Starea sănătății actriței se agrava pe zi ce trece iar evenimentele s-au precipitat. A venit ziua de 4 august 1962. După-amiază Marilyn i-a telefonat lui Bobby. Implorându-l să vină la ea. Acesta a venit însoțit de Peter Lawford, de teama unei reacții imprevizibile. Și inevitabilul s-a produs: a urmat o ceartă violentă între cei doi la care Peter Lawford asista neputincios, „în culmea furiei, Marilyn l-a amenințat pe Bobby că va organiza o conferință de presă și va dezvălui totul. Bobby s-a făcut livid. A țipat la ea să-l lase în pace, să înceteze cu telefoanele și scrisorile. Ei nu mai voiau să aibă de-a face cu ea», menționează unicul martor al celor întâmplate în apartamentul actriței.

Ceea ce a urmat după plecarea lui Bobby și Lawford este de domeniul presupunerilor. Precis se știe doar că Marilyn a telefonat mai întâi unui vechi prieten, Ted Jordan, căruia i-a povestit tot ce se întâmplase în după-

amiaza acelei zile. Jordan avea să declare pressei: „Părea foarte detașată de tot». L-a sunat după aceea pe Peter și i-a spus celebrele cuvinte de adio: „Spune-i la revedere lui Pat, spune-i adio președintelui. Îți spun și ție adio; ai fost un prieten minunat”.

S-a putut reconstitui ce a urmat. Marilyn îngurgitează o mare cantitate de alcool și un tub de Nembutal (un barbituric cu efect de somnifer). Intră în comă, dar înainte a mai apucat totuși să dea telefon la salvare. Un echipaj sosește, o îmbarcă, dar e reîntoarsă de la poarta spitalului și lăsată singură în dormitorul ei. Imaginea acestei scene cutremurătoare avea să facă înconjurul lumii.

La autopsie n-au fost găsite urme de somnifer în stomac. Urmele duceau în trei direcții: Mafia, CIA, sau frații Kennedy. În 1982 o nouă știre apărută în ziarele americane a făcut senzație: un detectiv particular din Los Angeles pretinde că deține dovezi incontestabile că ea ar fi fost asasinată.

Prietenii actriței, prezenți la fața locului în aceea dimineață fatală, susțin că faimosul carnet roșu ce conținea însemnările starului dispăruse. Acesta consemna secrete de stat importante pe care Marilyn le aflase de la Robert Kennedy, ministru al justiției, printre cele menționate, unele note se refereau și la un plan CIA, de asasinare a unui cunoscut conducător latino-american. Mafia era la curent cu aceste planuri.

GEORGE S. SINA

(1783-1856)

Moscopolan, Baron de Ungaria, mare comerciant și fabricant de Austro-Ungaria, proprietar de Bănci și Societăți de Asigurare, puternic armator de vase.

Avuția lui se evalua la aproape 450 milioane taleri/aur, precum și mari întinderi de pământ arabil în Austria, Ungaria, Moravia, Serbia și România.

Construiește rețeaua de căi ferate din sudul Austro-Ungariei, posedând în același timp, vase de transport pe Dunăre și Tisa.

A fost numit și Consul General Onorific al Greciei la Viena, decorat de Țarul Rusiei și de împăratul Austro-Ungariei. A dat din nou viață Moscopoliei,

care, din nenorocire a fost încă odată ruinată de permanenții bandiți albanezi, în 1914.

A dăruit noului Stat Grecesc, sume fabuloase, fiind declarat de guvernul grec, Everghet Național. A construit **Observatorul Național** din Atena, a contribuit cu însemnate sume de bani la consolidarea **Băncii Naționale a Greciei** (abia fondată, tot de un Vlah din Mețova - George Stavru), finanțează și ridicarea **Bisericii Metropolitane** din Athena, construiește și edificiile: **Clinica Oftalmologică** din Athena, **Universitatea «CAPODISTRIANA»** din Athena, **Eteria Arheologică**, **Planetariul**, **Liceul Teoretic «ARSACHE»** etc.

Ianni A. PAPATHANASIU

DANTELE VECHI ALE NEAMULUI AROMÂN

(urmăre din pag. 1)

Întreaga suflare a etniei aromâne din România. Vedeți cum nu se dezbară cei hârșiiți în ticăloșii și rele de metehnele comuniste? Acum se zburlesc peșelevele semnături, când tinerii înalță din cenușa icoana neamului? Unde erau ei atunci când o gazetă națională vruia să llescu în schimbul unui ajutor electoral îi vindea din nou grecilor pe aromâni? Vă spunem noi unde erau: chiar în simbria lui Iliescu.

Acum, tinerii conducători ai renașterii neamului aromân ar trebui să cunoască și poate chiar știu, că și cei care au gândit fondarea statului Israel au avut dușmani din afară și chiar adversari din interiorul neamului evreu. Le-aș aminti aici atitudinea rabinului Elmer Berger, fost președinte al Ligii pentru iudaism din Statele Unite, care într-o conferință ținută la Universitatea din Leyda (Olanda) spunea: „Este inadmisibil pentru oricine să pretindă că implantarea actuală a statului Israel este împlinirea unei profeții biblice și, în consecință, că toate acțiunile întreprinse de israelieni pentru instaurarea și menținerea statului lor sunt dinainte aprobate de Dumnezeu”. Și astfel de adversități au mai fost, dar cei chemați să reclădească Israelul pe vechile hotare, și-au urmat menirea. Departe de mine gândul de a-i compara pe cei care contestă dreptul la existență a aromânilor cu Elmer Berger. Ei nefiind la urma urmelor decât o plictiseală a istoriei.

Neamul aromân, va urma mereu, pe cei capabili să-i poarte cărlišana

Hai să mai rădem un pic cu aceste „pozne ale firii”: Știți ce mai spun ei în comunicatul cu miros de denunț? Ei bine, dâșii țin să precizeze că o serie întreagă de organizații, fundații, comunități ale aromânilor din capitală și de aiurea se pronunță clar împotriva unei asemenea inițiative, afirmându-și indignarea etc. etc. Măi mincișilor, o să vă crească nasul mai mare decât numărul de membri pe care îi aveți la Societatea de Cultură Macedo-Română în numele căreia semnați „aberația provocatoare”. Care organizații, care fundații, care comunități? Patru președinți de onoare și unul a.i., și nimeni serios?

Dar să vedeți finalul epistolei. Mint ei ce mint în deschidere și pe la mijloc, dar finalul e nins cu stele din Carpați! Ia auziți: „Credem că este necesar a se preciza că, de-a lungul timpului, statul român a fost singurul care și-a asumat răspunderea (sic) pentru soarta aromânilor de acasă și din lume, considerându-i ca parte integrantă a românității, iar o posibilă recunoaștere a lor ca etnie/minoritate națională distinctă, i-ar lăsa fără un sprijin atât de important pentru prezentul și mai ales viitorul lor”. Bă aceștia, voi ori credeți că noi trăim după socoteli pierdute, ori că minciuna nu are hotar! Ce răspundere și-a asumat statul român? Aceea a Brăteniilor de-ai folosi pe aromâni drept pavază împotriva comitațiilor bulgari în teritoriile vremelnice dobândite, ori a lui Codreanu de-ai avea drept luptători de jertfă? Noi cei mai tineri însă, am aflat de la unii și de la Țuța, că „o mai atentă răspundere” privind soarta aromânilor și-au asumat-o și comuniștii. Ei i-au închis în pușcării cu „grijă frățească” și îi băteau până îi omorau. Asta da răspundere!

Oameni buni, stimați cititori, în România trăiesc 27000 de aromâni. Cei care au semnat comunicatul, nu sunt aromâni. Altfel, copiii lor ar cunoaște și ei limba neamului. A bon entendeur, salut!

P.S. Din politețe aromână, nu am amintit numele „talibanilor” care au ieșit să spele izmenele neamului în gară la Bărcă.

P.P.S. În același număr de gazetă, un individ cu nutră de băutor frunțaș, îl insultă grav pe dascălul Vasile Barba, omul care, atunci când „talibanii” stăteau cu băștile pe ochi negând orice posibilă legătură cu neamul aromân, Vasile Barba aprindea lângă inima Europei civilizate, speranța reinvierii neamului. Pe acest om îl înjură frunțașul amintit și nimeni din comunitate nu-l apăra?

COLȚUL
poeziei
aromâne

Spuni-ți vrută

Minduieri-l-a meali tuti
La tîni și-la a meu doru
Ni-mintescu noptăli tuti
Mi hârșescu țî-ni mi doru .

Că a ta greau ț tătari
Ni-umplu sufletu di-arău
Di-a s-jlescu prota-ni vreami
Di va-ni cadî multu greu .

Spuni-ți vrută, cățe zborlu
Ț-easti arați și-nihârșitu ?
Ț-iara spuni-ți ,câte dorlu-ț
Ni-easti daima niagârțitu ?

Că di vreama țî s-tucehaști
Ș-ți sumu a mei ochi chiari
Ți-a tău sufletu țî nu greaști
Nu-i furni' i ti hârșare .

Ca și știu cătu dulți-ni ești
Ș-I-a meu cheptu s-ti-amu cătu voui
Ditu gura tăcuti s-grești,
Idg'hi' i iara s-himu noi doi .

Nu-agârșea tîni daileana
Sumarâslu-a meu sirinu
Și-a meu cânticu țî ti-acleamî
Cu zboari fâr du-anvirinu .

1992, Râpciuni
Nini STERE-CONSTANTIN

Vorbe memorabile

- Comunismul, unde a triumfat, te belește sistematic.
- Ceea ce e ciudat la Cioran nu e neliniștea de a fi om, ci neliniștea de a fi român.
- Religia transformă poporul într-o masă de oameni culți.
- Tot ce se face în afara teologiei este onanie de prestigiu.
- Eu am purtat ideile și credința precum poartă vântul microbii.

Petre ȚUȚEA

O stradă din Torino poartă numele unui aromân

Este puțin cunoscut faptul că foarte mulți luptători și negustori aromâni s-au stabilit în orașe italiene încă din secolele XVI-XVII, primind titluri nobiliare sau bucurându-se de diferite onoruri etc. Această aserțiune este susținută de acte și documente, ca și de scrieri, citate de acad. Ioan Caragiani în lucrarea sa „Români din Peninsula Balcanică”. Astfel că nu trebuie să mire faptul că marele arhitect italian Filip Juvara, născut în 1685, la Mesina și decedat în 1 februarie 1736, la Madrid, provenea dintr-o familie originară din Macedonia, ai căror strămoși s-au remarcat în serviciul venețienilor, contra Imperiului otoman. Arătând sorginta macedo-română a marelui arhitect Filip Juvara, publicistul bucureștean L. Kalustian dă numele acestuia în accepție franceză, *Philippe Juvara*, după Enciclopedia franceză. Dar numele de botez Filip, oricum ar fi scris, vine de la Filip, regele Macedoniei, tatăl lui Alexandru cel Mare, iar numele Juvara este evident macedo-aromân un argument în acest sens fiind familia de distinși juriști, medici, profesori universitari, academicieni, diplomați, istorici etc. *Djuvara* din România, căreia L. Kalustian, în lucrarea sa „Facsimile”, București, 1975, îi consacră pe drept pagini dense. Să dăm în continuare câteva date despre marele arhitect care a fost Filip Juvara. Tânăr fiind, s-a îndreptat spre Roma, în Cetatea Eternă studiind teologia și, în paralel, arhitectura, sub îndrumarea marelui arhitect Fontana. A participat la lucrări la Lucyces, ca și la Mesina, vizând terminarea palatului regal. La Torino este numit arhitect al regelui Sardiniei, Victor-Amadee I, și beneficiază de înalte onoruri. A încheiat lucrările contractate pentru Basilica Sueprega căreia i-a prevăzut o monumentală cupolă. A construit apoi palatele Madona de Stupigni și Biragho di Barghe, basilicele del Carmine și San Filippo, prezbiteriul capelei della Consolata. La apelul regelui Jean I, al Portugaliei, Filip Juvara realizează, la Lisabona, proiectele și desenele sale pentru Basilica Patriarhiei și Palatul Regal. Efectuează apoi scurte șederi la Londra și Paris, după care se întoarce la Torino. Solicitat la curtea lui Filip al V-lea, regele Spaniei, pentru reconstrucția părților incendiate ale Palatului Regal, va rămâne la Madrid până la stingerea sa din viață (1736). Cum acest mare arhitect care a proiectat și construit palate și basilici în câteva țări vest-europene este considerat prin excelență, ca italian, după locul nașterii, al studiilor etc., rămâne să precizăm că nu întâmplător o stradă din Torino îi poartă numele. În acest oraș străbătut de Pad, câteva clădiri impunătoare și prin vechimea lor sunt opere arhitectonice ale lui Filip Juvara...

Capela della Consolata

Dr. ec. Justin TAMBOZI